

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 franci. **Inserțiuni:** De un șir peti 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Bucureștii în sesonul castraveților acrii.

Sesonul viu al Bucureștilor e mort. Chiar și plóia decorațiilor de mari cruceri, cavaleri și oficeri, care a înnoit câmpiile caracterelor independente, a încetat. Sesonul castraveților acrii domnește ađi în capitala poliției lipsite de siguranța publică, și pe strada Victoriei strigă bragagii cu glasul celui din pustie: Rece!

Ce e drept pela măcelăriile capitalei însurațelor, cărorale-a remas brazda în șanțurile Plevnei, ș'acum în fiecare ți se pălesc boi în cap, marii învățați dela academii, dicasterii, deregătorii și alte ii, au plecat însă încăreți cu orduri la Evropa.

Chiar și'n sesonul mort e un barbarism a pãli boii-n cap, cari sânt dobitoce tot atât de folositoare ca și învetații, cărorla pentru'n plaghiat din Paris sau pentru c'a conturbat cu lira lor liniștea publică, li s'a acățat medalia bene-merenti d'un gât lipsit de capac. Ba s'o spun drept, eu prefer un biftec dela un bou gras față de scrierile madamei Grazzia Mancini și față de grazziositatea altor mancități literare.

Pe Dealul Metropoliei crește iarba și găștele fiind parte la băi, parte de diaconii lui Vancea prefăcute în ficat, n'are cine o mânca. Cei-ce până la 31. Maiu suiau Dealul Metropoliei, ca se încurce iarba țereanului, s'au pogorit în șesul lui: „Far niente“, și departe de arșița sôrelui tocmelilor agricole snfând fumul din țigări exotice în ochii spiritului timpului, sed' la umbra orecărei decorațiuni lipsite de merite. Abia veđi ici-colea câte un călugăr obosit de privechiul în ore-care cafeșatant suind Dealul Metropoliei și calculând pe mătănii prețul untului de lemn ce l'a pus în candela mironosițelor dela mânăstirea Chan-Chan.

Ce e drept sezonul castraveților acrii a rărit s'acele etablisamente ale civilizațiunei moderne, și podobiile, ce se cânta în sezonul mort acolo, le pôte asculta ș'un copil, decă se află încă în pântecedele mumașa, și cricine pôte cerceta acele etablisamente fără pericol, decă localul se desinfectiaza mai nainte cu chlorfôr sau smirnă.

Unde-ți arunci ochii-n București dai de absința, pe care altecum în celalalt anuntimp o constată ministrul instrucțiunei publice după tôte regulele statisticeii la profesorii cu multe lefi și puțină conștiința didactică. Și eu cred, că precum boii, dec'ar avea reson, neci în sezonul castraveților acrii nu s'ar lăsa se-i toci în cap, așa și acel public, care-n Julie și August scôte pe stradele Bucureștilor limba bouului din scriptură după rēcôre, dec'ar avea bilete d'ale lui Nitu Catargiu și batâr sfârmituri, ce cad de pe masa cheului din Braila sau a rescumpărării călei ferate Cernavoda-Costața, în straiță, nu s'ar mulțâmi cu rolul d'a înghiți prav d'al pardoselei primăriei lui Cariagdi și d'a bea apă neregulată de Dâmbovița.

Bucureștii, acéstă capitală a statisticeii absințelor didactice înfățișeză ađi așa numita piramidă a lui C. A. Rosetti, dér

fără virf. Afară de acei bărbați, cari trimitându-și nevestele la băi 'și află linistea sufletescă, singuri câinii, bucurându-se d'o existență neconturbată, fac publicului pe stradele Bucureștilor în scoterea limbei concurență. Altcum cu toate că-n România mórtea prin ștreang e necunoscută, afară de casul, decât stréngul e resucit din cânepa tocmelilor agricole, nime nu se póte plânge că hingherii și agenții de poliție nu-și plinesc datorința. —

Dér ce se dicem noi cești de sub coróna societăților lui Szecsény și părțile adnexe ale lăcustelor lui Szapáry? În Ungaria-i vai de câni, cu deosebire de ceice nu se țin de rasa lui Arpad. În Budapesta, dup'o nouă ordinațiune, dá magistratul hingherului pentru făcare limbă de câne 25 de cruceri, și când prinde acesta un câne dacoroman sau vrumul d'ai lui Deutsche Schulverein, plătește magistratul bucuros îndoit.

Ei ce-o se faci, la noi ómenii nemăghiarisați și caii morți se țin de resortul hingherului, care în óre libere prinde și câni.

Lae și Liță.

O glumă novelistică.

(Continuare din Nr. 6).

Din Brașov au plecat Nicolae și Niculiță cu șapte cară încărcate cu streanguri făcute din cânepă românescă de sașii din Transilvania și cumpărate de grecii din Brașov pentru boerii din România. În discursul cu cărașii pe drumul cel lung și greu cătră București a aflat Nicolae ce profit mare aruncă negoțul cu streanguri în România.

Cu primul pas pe pământul României s'a cugetat Nicolae în raiul libertății. Pe drum încă s'a convins, că tărénul român duce o vieță evangelică, pentru-că decât îi da un boer o palmă preste falca dréptă, el întórcea cea stângă la un ciocoiu și

laudă pe Domnul întru cei de sus. Țărénul român i-și câștiga p'atunci, ca și ađi, pânea de tóte ăilele în stricta urmare a sfinței scripturi: Întru sudórea feții sale, dar i-o mânca alții. El reprezenta pe bătránul din icóna lui Polignotus, care condamnat fiind la tartar împletea necontentit la o funie, pe care o îngițea mereu un măgar.

În capitala României a aflat Nicolae tot felul de instituțiuni, numai românești nu, așa încât lă prins mirarea, pentru ce corbul din emblema României nu se reprezintă în formă de pápagaiu. Unica instituțiune originală română a aflat el intru'n fel de ómeni, carii se numesc cu eleganță zoologică „reptilii“ și fără eleganță, „crai de poduri“. Un atare craiu cu stăpânirea răđimată de stálpii podurilor și înzeștrat cu cunoșcintă rutinată de ómeni a privit pe Nicolae cu fiul seu la prima vedere de supuși ai lui. La moment i-a ocupat c'o săritură și a încercat ai introduce în misteriiile Bucureștilor. Bucureștii, le ăise crăișorul, e un paradis, în care se află șerpi, dar pomi opriti ba. Aici poți trăi după plac. Déca vi se face vro nedreptate numai nu strigați în gura mare c'a perit dreptatea în țeră, că ve dechiară de nebuni și ve due la balamuc. „Se traiéscă ministrul“ puteți striga însă cât de tare, pentru-că atunci chiar dacă sunteți nebuni, treceți de bărbați patriotici și puteți ajunge și la rangul de prefect.

Deși căscase Nicolae la eremiadele crăișorului gura atât de tare încât mai era se-și periclíteze integritatea urechilor, totuși n'a înțeles hómbă. Și neci atita timp de reculegere nu i-a remas, ca se-și închidă gura, până-ce i-a stors crăișorul un împozit îndirect de 3 sfanți și apoi s'a făcut pentru veci nevédut. Nicolae s'a tras de prima dată pe sfóră. Asa numesc adecă frații de dincolo de Carpați operațiunea civilisatorié, ce la noi se exprimă prin conceptul: L'a ras nesăpunit!

La început a intrat Nicolae în serviciile unui așa numit boer din București, căruia de traiul cel mult îi vedeai din față, câtă osteneală îl costă d'ea nu merge în patru picioare. Iar după-ce a părăsit boerul lumca acesta și a plecat către altă, unde nu sînt boeri, s'a decis Nicolae cu puținele părăle ce posedea pentru brașovenie, respective pentru negoțul cu streanguri. Fără dar și inclinațiune la cultivarea politiceii, ca mulți transilvaneni, ce plăcă în România după pită și strănguie flămânziind prin preerile potitiei, și-a veșut Nicolae de streanguri. Și cu tôte că schimbările dese în ministerii îndreptațiau la credința, că România nu va fi până atunci fericită, până-ce fiecare locuitoriu nu va ajunge cel puțin odată la fotelul de ministru, Nicolae își lega tôte speranțele sale de recolta cănepei.

Energia și onestitatea dezvoltată în afacerile de negoț și norocul, ce l'a însoțit, a dus pe Nicolae la părăle și la vadă. În restîmp de câțva ani s'a făcut Nicolae din strengariu boieriu, precând din destui boeri ai României se facia strengari, iar Niculiță devenise boeraș cu casă în strada Tudor Vladimirescu.

Bucureștii e o cetate mare și are și mulți locuitori. Neci de veduve nu e lipsă, și cu deosebira veduve batrâne sînt berechet. Veduve tinere și cu ceva aveve sînt însă rarități. Acestea de regulă nu se țin mult, va se țică, sau se mărită s'au îmbatrănesc, și le manăncă molile. Extraordinară raritate în București e o veduvă tineră bogată și frumoasă, care are totodată și o fată tineră frumoasă, așa încât se-ți fie greu a alege între mamă și fată, se stai între ele ca măgariul lui Buridan între două clăi de fân și se mori de fôme pentru-că nu ști din care se muști din tăiu.

(va urma.)

Stan Păfitul.

Gazetele ne spun c'o grămadă de Maghiari din Budapesta și Palestina sub vătavul Pulsky a fost ȃilele trecuțe 'n Turnu-Severin. Turnu-Severin — asta știți voi — jace cam acolo, pe unde credincioșii dinastici Kossuth, Perzel și consorți părăsânduși bancnotele în prada lui Windischgrätz-Heynau, au căutat în anul 1849 podul lui Traian, ca se-și treacă galbenii preste Dunăre pe uscatul Turchiei.

Pentru-ce au călătorit atăta Maghiari pe căldura asta, în

care chiar și executorii de dare scot în Ungaria limba mai lungă decât contribuții, asta n'o știe nici Bac, necum alți politici d'a tria mâna, că Dr. Maier și lelea Vuță din ulița cățelei.

Unii dic, că Maghiarii voiesc a înființa în Turnu-Severin o societate pentru maghiarisare.

Alții dic, că voiesc se câștige premiul de 5000 fi. și de aceea caută pe Dunăre la vale după cadavrul fetei din Tisza-Eszlár, Solymosi Eszter, din care ucenicii lui Vancea au făcut mazzes.

Iar alții dic, ca'n ajunul rescumperării regalelor de cărciumărit în Ungaria cu 120 milioane floreni, Maghiarii vor se studieze'n Turnu-Severin proiectul de lege al lui C. A. Rosetti, privitor la regularea bețiilor naționali în România.

Alții vor a ști, că ministrul finanțelor noastre Szapáry fiind la băi, Maghiarii n'au ce mai mânca, și fiind tocma'n timpul secerișului, când pâncea veche s'a gătat iar cea nouă e încă pe câmp, ca se nu móră, ca țiganul întepenit între pite, de fómce, au călătorit în România, ca se se sature odată din prisósele, ce noul regat a magazinat din tucmelile agricole și din rescumperarea călei ferate Cernavoda-Constanța.

Alții dic, că Maghiarii din disperațiune, că sub cocóna St. Stefan maghiarisarea abia pășeste doi pași înainte ca se pășască unul înapoi, caută drumul cătra Asia, care e leagămul civilizațiunei omenesti, unde Deutsche Schulvereinerile și polomidele muscălești nu prind rădăcini, nălucile dacoromanismului nu bântuie nici în vis creerii celor dela Pester Lloyd și Ellenzék, și unde Gazeta Transilvaniei și Observatoriul nau abonați

Alți Babeși dic, că ceea-ce Strevoin et Consamsarlici ai solidarității naționale române, prin salónele dela Neue Welt și cașina magnaților din Budapesta, n'a putut sevîrși: „A

împăca pe Români cu Maghiarii“, au încercat a face Pulsky și cei-alafți Jidani în Turnu-Severin, unde ministeriul din București le-a trimis Brăuză și primariul cetății împăratului Severus, le-a dat mămăligă meștecată pe tactul lui „Szozat.“

Ce-i drept din toate acestea nu știe nici calul lui Caligula, cu numele Incitatus, care, după cum se dice, a fost atât de învățat și înțelept, de stăpănu-so l'a ridicat la rangul de consul.

Popa dela noi, care a căpătat est an adjutul împărătesc în hârtii de valoare d'ale tipografiei archidiececane din Sibiu 'mi povestea, c'ar fi cetit, că Maghiarii vedându-se imprescrați de pangermanism și panslavism se tem de perire și caută'n ruptul capului după ajutor. Cu Romanii din Zahara executorilor lui Szapáry au încercat totul: Au decorat pe Bardosy pentru introducerea lui „Y“ în literatura română; au transformat firma băcanului din Tusnad Muntean et Mincovici în: „Muntean és Mincovici; era se decoreze pe Balomiri, pentru prinderea de muște pe câmpiile lui Rhéty; dér fiind-că comitetul central național politic al Românilor dela Sibiu n'a gătat încă memorandumul seu pentru înfrățirea cu Maghiarii, aceștea au năvălit cu graba în România ca se se alieze contra Nemților și Muscalilor cu armata opincarilor lui Brătianu, pe care eroii usturoiului dela Pester Lloyd acum cinci ani o aruncau c'o companie de Honveği în valurile Dunărei neregulate încă de Barrére.

Dacă popa nostru a cetit bine atunci 'mi vine a crede că Maghiarii au pațito cu înfrățirea, ca popa din Mogoș cu împăcarea creștinilor sei cu Dumneșeu.

Popa din Mogoș — așa se povestește — a mers acum câțiva ani cu socotelile biserecei la protopopul seu în Alba Julia. Pecând se afla popa în odaia protopopului, întră crâșnicul și cere cheile biserecei. Ce se faceți ađi cu cheile-întrebă popa din Mogoș?! Bine părinte — ăse protopopul — domnia-ta

nu ști, că ne aflăm în mijlocul păresemilor, și că ați se ce-
tește canonul St. Andreiu?! Aolio păcătesul de mine, strigă
popa din Magoș speriat: Mijlocul păresemilor, și eu n'am
prins încă cu ai mei post. Iute părăsește popa socoteli și
protopop, se urcă călare și dute la Magoș. Aici ajungând a
dat poruncă se tragă clopotele se bată tócă la tóte biserecile
ca se s'adune mic cu mare. Ómenii, speriați de larma neașteptă
tă a clopotelor și tócelor, au navălit cu toții la biserică, iar
popa cât ia vedut adunați a strigat ca din gura șerpilor:
În genunchi cu voi, la post și la rugăciuni, fireați ai dracului,
că ne-npresoră paștile!

Vancsaída Calicului.

Astați tótă lunca scie	„Lipitori cu lilieci,
Că unita vlădicie	„Vipere cu cecostărci,
Adeca mitru-pîrlie,	„Crocodili cu ichneumon
Cu trei fice, mândre vii,	„Tigrii cu camele ni,
Vancsaide vlădicii	„Și alte vite curate
S'a scremut, a asudat,	„Suprametamorfozate
Ani ȃcece până ce-a dat	„Și vor ȃcece, și-or vorbi,
O hărthie circulară,	„Până toți vor răguși
Cu o elocuință rară.	„Și pân-vor alcătui
„În sânta mitru-pîrlie,	„Un teribil Alcoran
„ȃcece mângita hărthie,	„Pentru poporul rimlean
„S'a ținea în acest an	„Cel de panură unită
„Ce nu s'a ținut sohán:	„Cel de ȃiță strălucită.
„Ciorobor	„Deci se scie mic și mare
„Pentru-un topor!	„Că în asta adunare
„La asta adunatură	„(După ce s'a aduna
„Vor vorbi gura cu gură:	„În pod la Măria S'a)

„Mai întâiu s'a procurá,
 „Ca se-i pótă luminá,
 „A lui Mendel spirit sânt,
 „Ce-i cunoscut pre pământ
 „Ca un ce vindecător
 „Ca duh binefăcător.
 „Decă toți cei adunați
 „Vor fi bine luminați
 „S'or pune la gréuă muncă,
 „Pașce-or ca cail pe luncă.
 „Deci și voi, cei din provinciă,
 „Voi preuți in patru itie
 „(Și cu gândul la cratintie)
 „Împlorați duhul cel Sfânt
 „Prin smeritul vost cuvânt,
 „Care se ne întărăscă,
 „Se ne dé puteri de bróscă,
 „Se potem nóta in duh
 „Ca vultorul in vezduh
 „Cum inótă bróscă-n apă
 „Cum mănăcă sasul la cépă.

* * *

După ce ne am adunat,
 Dupa ce am asudat
 După ce ne am frământat,
 Éta, pe scurt ce am lucrat:
 Botezat'am riuri dóuë
 Făr a le tăia-mprejur,
 Pusuleam deci nume nouă
 Cu aghiazma de sub ciur;

Unul este Kokeles]
 Altul e Jordaneles.
 Unde se imbrăcioședă
 Susnumitul Kokeles,
 Unde chiar pe el s'aședă
 Sântul Jordaneles
 Am fundat, cât bați cu palma
 Un castel mândru pompos,
 Ca-n el se amble de a valma
 A lui Moise populos.
 Am decis ca clericușii,
 Moraliști și ordinari,
 Precum și toți celibușii
 Ce fug pe după altariu,
 Se-și subție împrejurul
 După moda din Talmud,
 Și cărând apa cu ciurul
 Se strige: „ich bin a Jud.“
 Am decis ca protopopii
 Se nu cerce a visita
 Nicii ci, ba nici chiar popii,
 Vre o olăh tanoda,
 Ca se nu cađă pre ei
 Grinđile ori coperișul,
 Căci fiind la fôle grei
 N'ar poté trece nici pragul
 Necum se-și mai și păđescă
 Sânta titvă preoțescă!
 Sa decis ca dăscălimea
 Cea românăscă, unită,

Carea nu scie ce-i fόμεa,
 Nici nu se dă biruită
 În artea de a răbda,
 Și-a mânca răbdări sleite
 Se pôtă a se nălța,
 Ajutați de dinamite,
 Până la al 7-le ceru
 Unde schismaticii pier!
 Pentru popor s'a decis
 Se capete atestat,
 Se pôtă ambla — in vis —
 In vlădicescul palat;
 Eră in realitate
 Prin hurube și bordeie,
 Căci e secul ce, dreptate
 Dă celiu, ce sci s'o ice.
 S'a decis ca tot unitul,
 Ce nu va avea obiele
 Se nu-l mai prindă uriltul
 A âmbra in góla piele,
 Numai — decă nu mai mult,
 O pițulă se câstige,
 Se dee blândului slut,
 Lui papa, cel ce ne mulge.
 S'a mai hotărît, pardon!
 Sa decis ca Szabo sântul,
 Care-i cel din tâia om
 Lângă Tisza proslăvitul;
 Care-i stîlpul și sprigina
 Seracului pintenat

Și pre care cade vina
 C'ar, mânca pe nespălat,
 Se devină înșirat
 Între sântii din Nicula
 Și in urechiă-nerestat,
 Se-i dam inainte turma
 Ce acum mai de ani trei
 O păsce tot prin mocirle
 Și berbecii farisei
 Nu-i scóte dintre copile.
 S'a decis ca se-i dăm turma
 Și se-i spunem serios
 Că de-i va pierde urma,
 Remăne frumoșel jos.
 Mai in urmă a decis
 Că cine ar cuteza scrie,
 Fie baremi și in vis
 Despre a nóstră harnicie
 Se pată ca Garibaldi
 Ca Darwin și alți păgâni,
 Și ca ciasornicul Baldi,
 Cu preuții lui vecini.
 Deci nu ve mai spun nimică
 Despre cele ce am veđut
 La a uniților vlădică
 Când și el nod a făcut;
 Numai vë pot proroci
 Că nodul l'a înnodat,
 Dar se vëd cine a găci
 Ce jace-n sacul legat?!

Urzică Scandalografescu.

Celebrul „Dummer Kerl von Fogarasch“ a dat în viu: Începe a mișca din urechi ș'a ridica coda. Semn că s'apropie d'un nou stadiu al transformațiunii darviniene, pe care zoolo-giștii moderni din scôla lui Szecsényi'l numesc: „Reuniune patriotică.“

Făgărașul, acéstă umbră a unui trecut regal, a devenit sub regimul patriotic al lui Tisza-Buda și Pesta-Eszlar, țera făgăduinței pentru o droae de aristocrați din ilustra familie alui Înghitegol. Acești mari proprietari de șapte pruni și mili-de omide'n ceafă, au venit la convingerea, că ceapa singur în alianță cu slănină 'și pôte valora chîemarea s'a nutritóre, precând Făgărașul, acest Canaan al cepelor, fără iusticie autonomie și comitat, produce numai șorlic boeresc.

Nu e deci neci o mirare decă, după-cum ne spune Gazeta Transilvaniei, strepeđii aristocrației din Făgăraș, strânsi în curelele răbdărilor prăjite se aliază întro reuniune patriotică și strigă: „Dați-ne slănină, ca se ve facem șorlic“!

Noua reuniune a lui „Dummer Kerl von Fogarasch“ are o sublimă chemare. Devisa ei e Fabricațiunea de șorlic patriotic din slănină cosmopolită. Ceca-ce marele Szecsényi n'a putut face din petrii, „Dummer Kerl von Fogarasch“ vrea se facă din slănină!

Între cele 20. de mōșe diplomate de facultatea propriei stupidități, cari au asistat la nașterea monstrului patriotic, numără și două buruieni național române: Dovleac Hilarie și Dr. Bostan Stefan. Se nu prindă deci pe nime mirarea, decât Dovleac Hilarie și Dr. Bostan, aceste zarzavaturi crescute în grădină național-română și nemâncate încă de porci, la actul nașterii monstrului patriotic au stropit din clistiriul horibile vacuum al unei glave turtite cuintesența elixirului tămăduitor de tōte bólele, ce băntuie vița lui Traian, și au ușurat ieșirea la lumină a excrementului nirmător.

„§. 1. Membrii reuniunii pot fi toți acciacari au drept de alegere, fără deosebire de naționalitate și confesiune și **cari sînt cu simțăminte maghiare.**

Decând naționalitățile și confesiunile, după doctrina lui Darwin, spēndurau în deplină libertate prin pădurile acestui glob acătate de cōdă, mai mare non sens ca acela, la care au conlucrat Dovleac Hilarie și Dr. Bostan în §. 1. al reuniunii patriotice nu s'a codificat. O reuniune compusă din deosebite naționalități cu simțuri maghiare e un mixtum compositum ridicat la suprema potență a națiōiei, în fața căruia cel mai mare bou cade-n perplexitate.

Mii 'mi vine a crede, că reuniunea patriotică a lui Dummer Kerl von Fogarasch, e o societate pentru maghiarisare botezată după taina pipei țiganului. Dovleac Hilarie și Dr. Bostan nu

véd acésta, și eu n'am cetit încă ca acești doi lucéferi naționali români se se fie transportat în vrun balamuc!

* * *

Decând hahanul Moise cu Israiltenii au trecut desculți preste Marea Roșie, fără ca se-și ude cizmele, până la debarcarea lui Pulsky și celorlalți Jidani din vița lui Arpad în Turnu-Severin, țera Faraonilor n'a suferit atâta jaf, ca-n luna trecută. În luna lui Juniu anul bărnelor Anglitterei din Irlanda, în care guta vîind a pîli pe Skobeleff a lovit Rusia, și pe Maghari ia prins dorul înfrățirii cu Români, civilisațiunea europeană a servîșit în Africa un act demn de dreptul gintelor din pădurile Baconiei!

Alexandria, cetate întemeiată de stremoșii Fleonceștilor din Blaj, până dăunăđi jăcea lângă Marea Mediterană, ađi jace în ruine și civilisațiunea europeană triumfăză. Și ce e semnificător, în aceeași ți, în care reverendele fitoriului protopop gr. or. Crainic sburau prin cărciuma din Dobra în petece, fortărețele și palaturile Alexandriei sburau în aier. Furturi spargerii și jafuri se comitėu la lumina ăilei, de omul trebuia se cugete, că și Alexandria stă sub scutul agenților poliției din București.

Dér ce se ăici, era o impertinență, o nespusă obraznicie de acei păgâni Egipteni, a pretinde ca ei se fie domni în propria lor casă, ș'a se arėtă renitenți față de civilisațiunea și cultura europeană! Cu ce drept pretind Africanii d'a fi stăpâni în Africa? Pentru-ce se nu fie Europeanii și cu deosebire Englesii?! Cum vine un Turc la idea d'a fi stăpân preste ale sale? Cin e Turcul? E Turcul om? Nu! Acela carea nu bea vin și Coranul îi oprește a se îmbėta, acela nui capace d'a governa!

Era timpul suprem, ca admiralul Seymour se prefacă Alexandria în cenușă, ca prorocul Isaia, care a seđut destul

pe ruinele Ierusalimului se mai schimbă aierul și se se p^otă muta pe ruinele Alexandriei. Acum vine rindul la Marius, și dec^ă civilisaciunea europeană ține pas cu dreptul modern al gintelor, atunci preste puțin se va muta și Marius de pe ruinele Cartaginei pe ruinele Constantinopolei!

Fr^orocul Bileam

Despre celebritățile sinodului arhidieceșan gr. or.
din Sibiu.

Deputatul Comșa, legumariu arhidieceșan și-n
orele libere fabricant de calendare, reprezintă în sinod cercul

electoral al Gioagiului, unde câinii, în loc de colaci, îi poartă încrederea în codă. Și decă acei câni ar vedea gulimanii, ce știința lui Comșa produce, ar lătra la ei ca la soboli.

Despre chestiunile bisericesti vorbește deputatul Comșa în sinod cu elocuința lelei Vuța dela Pôrta Turnului după-ce a beut la Pulver trei litre de Ohaba, și c'o ignoranță patentară, iar cu ideile lui despre afaceri scolari, poți innăcri castraveți.

* * *

Bechniț Ioane, deputatul cercului electoral al Tîrgul-Murășului, un cascăgura după sistemul metric; cu tôte izvôrăle sigure despre cari dispune Tele raful Roman, la care trage în legău, n'a putut veni încă la cunoștința acelor factori, cari iau creat calitatea de sânt părinte sinodal. Cine e Bechniț Ioane, acésta n'o sciu neci babele cele mai versate în cunoștința noutăților locali din cercul electoral al Tîrgul-Murășului. Cu tôte estea comisiunea verificătoare a sinodului a constatat, că Bechniț Ioane, acest X al libertății electorale pe terenul archidiecesei, e trimisul încrederii generale a cercului electoral în sinodul archidieceșan.

Bechniț Ioane, conlucră abea d'un an la ruina archidiecesei și de aceea meritele lui pentru biserică și scólă n'au ajuns încă la cunoștința generălă.

* * *

Deputatul Nica-Nor, sau pe românește victoria întunerecului, trăiește din secretele aspiranților la singhiliă în archidieceșă și se numește deja episcop în părțile infidelei Herzegovine. Că excellent orator, de care nu l'a învinuit încă nime, narę lipsă a se roga: „Pune Dómne strajă gurei mele etc.“ pentru-că, când vorbește, i se pune limba pociump în gură.

Din motivul acesta, și consciu principiilor academiei din Debreczin, unde și-a negles studiile sale, părintele Niea-Nor de regulă tace în sinod ca limbă clopotului din Androchel în cucuruz.

* . * *

Deputatul Stezar. Dăcă onestitatea se pôte considera de merit, atunci deputatul Stezar are mari merite pentru biserică, pentru cari si eu, dăcă a-și fi pițigoiu, l'ași invidia. Ce privesc însă puterile lui spirituali, cari le-ar pŭtea oferi unei bisereci lipsite de organizațiunea constituțională, 'mi vine a preferi valórea legislatorie a unui crâznic, care crede, că mântuirea sufletescă se condiționeză de suflatul în cădelniță.

Deputatul Stezar, ca și mulți alții, are a mulțami calitatea sa de sânt părinte sinodal milei atotceibunnimicitóre, ce revêrsă pițigoismul prest. archidieceșă, ca se să împliněscă scriptura, care dăce: „Și v'ați făcut de batjocură lumii, și de ocară popórelor“ ! Ezechiel C. 36. St. 3. —

Mari merite și-ar căștiga deputatul Stezar pentru biserică când consistoriul nostru archidieceșan și-ar îndrepta orologiul după pașii, ce face în împlinirea chiemării sale de epitrop, n'am însă neci o speranță, că deputatul Stezar va ajunge la atari merite.

* . * *

Deputatul Cosma, pentru întegritatea recerută de mineiele biserecei gr. or. s'ar pŭtea numi și Demian, fiind-că după Păscălie, i se arată mare noroc in zodia Gemenilor. Cosma și Demian, acest luceafăr tipicariu, a pășit pe arena comediilor biserecei gr. or. ca cantor, și dela colivă a avansat până la cel măi suferfin Chato, ce se presentéază la mesele metropolitane.

Deputatul Cosma și Demian numără între cei mai vechi

cârpaci ai constituțiunii noastre bisericești, și a conlucrat cu multă serioșitate la datoria flotantă, de care ați se bucură sânta noastră biserică.

El s'a importat din Ungaria între mobilele metropolitului Dr. Miron Românu, și'n sinódele archidieceșane servește de paratoner al metropolitului. Când metropolitul Dr. Miron Românu se strâmporește sub desbaterile sinodali într'un corn de capră, Cosma și Demian totdeauna află un țap jidovesc, pe care se încearcă a încărea pécatele metropolitului. Dedat cu córnel de prescură, el în desbaterile sinodali împunge în toate părțile până când deschide metropolitului ușa mântuirii.

Într'o ședință sinodală deputatul Cosma și Demian apărând neajunsele metropolitului, a făcut pomană și de „Calicul.“ Eu cugetam, că el va face propunerea, ca în toate Duminecile și Sârbătorile, în întreagă archidieceșă „Calicul“ se se pomenească la sânta liturghia, precând el a învinuit p'un antevorbitor că observă maniera Calicului în atacarea metropolitului.

N'am nimica contra, că metropolitul Dr. Miron Românu se folosește în ședințele sinodali d'un paratoner, me tem numai: Nu cumva musca de pe mitra metropolitului se saie odată în gura deputatului Cosma și acesta se se înnece mai nainte de ce muștele vor mai avea ocasiunea d'a se pune pe mitra metropolitului.

(D'ocmandată fine.)

Cocóna Gurădulce.

Decând cocóna Sfecla a plecat la băi, Sibiul parecă-i un ciutim. Mițuluc! Singur coconul Sfeclău resuflă mai ușor, pănăcând întreagă societatea română din Sibiu s'a sârbezit cu desevirșire. Mițuluc! Firește nu fiecărui bărbat îi dă mâna d'asi alina durerile trimițânduși nevêsta la băi, ca coconului Sfeclău. Căț!

Cocóna Sfeclă a plecat la băile toaletelor din Elöpatak și Tușnad, și pănăcând bărbatuso pörtă acasă cu statornicia unui Drotoș o cămașă douë săptămâni, ea se jertfește în profitul economiei naționale, schimbânduși de trei ori pe ți toaleta Căț! Inzedar, talentul d'a pricepe ș'a urma legile modei de Paris, nu oricare Evă'l posede. Căț! Eevele române și cu

deosebite acelea, cari n'au trecut preste stadiul intelectual și cultural al unei măimute, ș'acărora copii de regulă umblă fisice și moralicește nespălați, pricep însemnătatea toaletei pentru înflorirea patriei ș'a națiunii. Cât!

Eri me pomenesc cu următore epistolă dela cocóna Sfecla :

Elöpatak 29. Juniu 1882.

Scumpa mea Gurădulce!

Lipsa ta dela băi e tare simțită. Est an numele teu numără între factorii necunoscuți la băile de Elöpatak. Înzedar schimbă omul aici toaleta de trei-patru ori la zi, că nu dai d'un óspe, după care se-ți lase gura cât de puțină apă. Bólele de ficat au sters tótă roșata de pe buzele ospetilor. Unde te uiți dai cu ochii de veștejala nimicitoare a tot ce exprimă numele tēu.

Noi ceste cu fuiorul în cap și cu metelenul acasă tot mai resulfăm, dér bieteles fete, cari au cercetat est an băile ca se se cureze de junghiurile măritişului, sânt de compătimit. Parecă Elöpatakul e în Boznia sau Herzegovina: Din toți tinerii ce-i veđi p'aici nu scoți o cătană se dai cât au votisat dualismul delegațiunilor nóstre pentru regrutarea în țerile fiitoriului trialism.

Spune Sibiențelor nóstre se-și achețe cultura de códa măței și pofta d'a da tonul în chestiuni de civilisațiune de barba popii Platoș. „Seți spun drept“ — cum đice nenea Gligor — Brașovencle stan la culmea civilisațiunei! Lipsa lor de carte e o adėvėrată abundanță de cărți. Nu cu Familia, Biblioteca Română, poesiile lui Alexandri, novelele lui Slavi și alte scutece ale musei române, ci cu literatură clasică a lui Titze et Şinkay se ocupă damele din Brașov. Din literatura nóstră de dincóce de Carpați cultivéză singur Şeđetőrea, iar din cea de dincolo de Carpați singur biletele hipotecari. Şeđě-

tórea o au în ediție proprie, precând biletele hipotecari se edau de bărbații lor în sudórea feței lui Adam. Damele din Brașov șed tótă ziua la studiul profund al analizei biletelor hipotecari și numai după-ce au descompus biletele hipotecari până la ultimul atom se scólă, ca se scrie bărbaților dup'o nouă erdiție.

De ortografia lui Țipariu nu vor se știe, ele țipă numai cu trei crai sau cu patru șepti în mână când observă la alta patru tuzi. Despre scóla lui Titu Maiorescu desbat numai în casuri de dubietate ale întâietății de rang, atunci însă cu focul muselor lui Bachus, și șignónele sbórá prin aier ca semnele fonetice preste abisul unității ortografilor române.

Vei înțelege acum superioritatea culturală a damelor din Brașov preste cele din Sibiiu. Mii uneia-mi cade obrazul de pe roșată, că nu'nțeleg o buche din chromo-ortografia Brașovenelor, adecă din ortografia colorilor, sau cum dicem noi pela Sibiiu din „Ferbel.“

Altecum, scumpa mea Gurădulce, ne petrecem de minune, cu tóte că căldura africană, speriată de tunurile englesilor, pare-că s'a ascuns în Elöpatak. Eu seți spun drept — cum dice nenea Gligor — am avut un mare maler: Miam perdut credința isaiadănțuitóre. Și nu miar păsa când ar găsi-o ori-cine numai bărbatu-mio se nu-i dea de urmă. Mai am două septămâni apoi ne vedem. Tu spune meteleului meu, că déc'aud că umblă cu metroplitul Roman, când viu acasă-i scot ochii.

Te salut mult dorita mea Gurădulce și maței tale--i strâng brânceuța.

A ta spălată Sfecla.

Din afurisăniile lui Radu Ciubuc.

Ochi de găină sau bătători cât ouele de găscă se prăsești la picioare, și încălțat în ghete de lac, se cauți, călătorind pe jos, după îndestularea poporălor din Austro-Ungaria!

Frigurile muscălești și colica nemțiască se te apuce, și cu Pulsky se umblii după leacuri pe la Turnu Severin!

Lăcustele lui Szapáry se-ți secere holda și, când va veni cucuruzul în sat, seți mesteci mămăliga cu constitutia Uniților!

Memorand național se te faci, și când ți-a fi lumea mai dragă, se se împace Maghiarii cu Românii!

Ordinul marei cruci se-ți înpodobescă peptul și, când te va întreba cinceva după merite, se-ți pice obrazul de rușine!

În proporțiune.

P o p a : Aveți cârpe de nas, sau dupăcum se ȋdice-n România, bazmale, că mi-ași cumpera o duzină ?!

D a m a : Cu plăcere ve servesc, dăr pardonați-mi întrebarea: Pentru Cinstia Vóstră ?

P o p a : Da, pentru mine — și pentru ce întrebarea asta ?

D a m a : După modesta mea părere ar fi mai consult se Ve cumpărați o duzină de țóle, sau după cum ȋdic cei din România: „Ciarciafuri“ !

Intențiuni oneste.

— Te asigur că nu caut avere, cu voiesc numai ca fata mea se între într'o familie onestă. Vești Chir Jordach: casa aceea galbenă? Acolo locuiește familia Roșeștilor, și-n familia asta mi-ași da eu bucuros fata mea!

— Va fi cu greu Chir Radule! Cu Roșeștii nu vei face treabă, pentru-că și acestea caută o familie onestă!